

Понеже на слѣдующия день, при виждането ни, г. Х. ми отговори, че мож да се ползувамъ както обичамъ отъ ръкописитѣ, азъ улавямъ случая, за да приведа тукъ прѣдмѣтнитѣ пасажѣ *буквално* и по градацията на силата имъ. Това нѣма да бѣде съвсѣмъ безинтересно за читателя.

Единъ ръкописъ казваше:

„Наистина, че идеята на поменѣното произведение е заета отъ Гоголевия *Ревизоръ*, но тя е тъй приспособена къмъ нашия особенъ, националенъ битъ, щото е почти оригинално българско творение...“

Другъ: „Мене ми се вижда тука едно силно подражание — ако не на всички мѣста, то на повечето — на руския писателъ хумористъ Гоголь...“

Трети: „Тукъ има сцени, които Гоголь описва въ своето съчинение „*Скарването на...*“ — забравилъ съмъ имената:—тѣ сж двама комшии помѣщици въ едно русско затиетно село.“

Четвърти: „Тази повѣсть е почти същата (??? молимъ, приятелю!), както е Гоголевата комедия *Ревизоръ*, но приспособена на българскій характеръ.“

Пети: „*Митрофанъ и Дормидолски*“ е една сполучлива комбинация на *Ревизора* и *Повѣсть о томъ какъ посорились Иванъ Ивановичъ и Иванъ Никифоровичъ*, отъ Гоголя. Тази комбинация е прѣнесена на българска почва прѣзъ 1878—1880 год по врѣмето на формиранieto на България...“